

med Forsæt en mere indvillet Sag, men Processer og da navnlig saadanne, i hvilke enhver af Parterne tror at kæmpe for sin gode Ret, have som bestemt nu og da Tilbøjelighed til at blive indvillede. Altsaa Landsøvrerettens Dom er falden, og der er en af Parterne, som finder sig foranlediget til at appellere den. Han kan, som jeg nævnte før, rette sin Appel hovedsagelig saavel imod Landsrettens Dom som mod enhver forudgaaende af Landsretten affagt Kjendelse eller Beslutning. Jeg vil nu forudsætte, at det i dette Tilfælde er Beviskjendelsen, som den Vedkommende hovedsagelig retter sin Anke imod. Han siger da: De fattigste Omstændigheder, som Landsretten ved sin Beviskjendelse har filltet til Bevis, ere ikke de Omstændigheder, som efter min Mening bør være de afgjørende i Sagen. Det er andre fattigste Omstændigheder, som jeg har fremsført, der bør være de afgjørende; men Landsretten har ikke tilladt mig at føre Bevis for dem, og jeg retter derfor min Appel hovedsagelig imod Beviskjendelsen. Jeg forudsætter, at Høiesteret giver den appellende Part Medhold. Sagen vender da tilbage til fornyet Behandling for Landsretten, idet Høiesteret jo vil sætte en ny Beviskjendelse istedet for den tidligere, som den har ophævet og forandret, og Beviserne kunne jo ikke føres for Høiesteret, men skulle føres direkte for Landsretten paa den Maade, som jeg tidligere har tilladt mig at nævne. Altsaa, Sagen vender tilbage til Landsretten med en ny af Høiesteret affagt Beviskjendelse, og Sagen staar da for Landsretten paa det Stadium, at der er Tale om at forberede Bevisbestutningskjendelsen ved den Skriftvevling, som jeg tidligere har nævnt finder Sted desangaaende. Der skal da afholdes Bevisbestutningskjendelsesmøde og affiges Bevisbestutningskjendelse, der bestemmer, hvilke Vidner der nu skulle indkaldes, og derefter skal der afholdes Hovedforhandlingsmøde, i hvilket, som jeg tidligere har nævnt, de allerede engang afhørte Vidner atter maa afhøres, forsaavidt som deres Udsagn efter Sagens forandrede Stilling endnu maa antages at være relevant med Hensyn til Sagens Afgjørelse. Det var saaledes første Gang, at Sagen var for Høiesteret, og det er saaledes nu anden Gang, at den kommer for Landsretten. Der falder altsaa nu atter en Dom ved Landsretten; men der er da atter en af Parterne — det forudsætter jeg —, som er utilfreds med denne Dom, og han appellerer — hvad han jo har Lov til — atter Landsrettens Dom til Høiesteret. Sagen kommer saaledes anden Gang for Høiesteret — jeg forudsætter, at den vedkommende Part denne Gang hovedsagelig retter sin Anke imod Bevisbestutningskjendelsen. Han siger: Der er de og de Vidner, som jeg har begjæret indkaldte for at vidne i min Interesse, men det har Landsretten ikke tilladt, den troede, det var tilstrækkeligt at indkalde nogle færre Vidner; det har imidlertid vist sig, at disse ikke

have afgivet nogen fyldestgjørende Forklaring, saa at jeg i Virkeligheden trænger til at føre de Vidner, som jeg i sin Tid begjærede indkaldte, jeg begjærer derfor Bevisbestutningskjendelsen forandret og dermed naturligtvis ogsaa den endelige Dom ophævet. Dersom Høiesteret finder, at Parten har Ret deri, affiger den en Dom, ved hvilken den forandrer Bevisbestutningskjendelsen, saavidt paa-aakt er, og Sagen gaar nu atter tilbage til Landsretten, hvor den altsaa skal procederes for tredje Gang, for at den nye Bevisførelse kan finde Sted. Der bliver nu Tale om maasse ved Landsretten at affige en Bevisbestutningskjendelse, som supplerer den af Høiesteret afgivne nemlig med Hensyn til de Vidner der tidligere ere bleve indkaldte, og som nu maa indkaldes og forhøres igjen, forsaavidt deres Udsagn endnu vil være relevante; der finder da atter en ny Hovedforhandling Sted for Landsretten, alle Vidner, forsaavidt deres Udsagn maa anses for relevante, maa føres om igjen, og der falder da atter Dom ved Landsretten. Det er som sagt tredje Gang, Sagen er for Landsretten. Denne Dom gaar en af Parterne imod, som altsaa kan være utilfreds med den, og naar han er det, er der jo Vidner for ham til at søge Hjælp. Jeg vil forudsætte, at han denne Gang begjærer Forfriskning. Forfriskning er et Retstitut, som Lovudkastet tilligter at indføre, og som noget svarer til det, man i gamle Dage kaldte restitutio in integrum. Parten begjærer Forfriskning, forudsætter jeg i Genhold til Lovforslagets § 327, Nr. 1, hvor det hedder, at Forfriskning kan finde Sted: „naar Parten maa antages at være istand til, at føre nyt og bedre Bevis, og det ikke kan lægges ham til Last som en Forsømmelse, at saadant Bevis ikke blev ført under Sagen.“ At noget Saadant kan være Tilfældet, forudsættes i Lovforslaget, og det hedder derom blandt Andet i Motiverne Side 20, at „det let endog for den omhyggeligste Part kan hænde, at Bevisførelsen falder anderledes ud for ham, end han havde ventet, f. Ex. ved, at hans Vidnebevis ødelægges ved Krydsexaminationen, eller at Modpartens Vidner udsige Ting, han ikke har kunnet forudsæ.“ I saa Tilfælde hedder det i Motiverne Side 19, at „der Rettsmidlet, hvorved der skal ydes Parterne Hjælp mod Følgerne af en usfuldkommen Bevisførelse maa i et paa Umiddelbarhedsprincipet bygget System bestaa i, at det under visse Omstændigheder kan tillades dem at faae ny Foretagelse af Sagen med en hel ny Bevisforhandling.“ Dette kaldes med et kort Ord i Lovforslaget for Forfriskning. Jeg forudsætter altsaa, at Parten nu ligeoverfor Landsrettens for tredje Gang affagte Dom i Sagen begjærer Forfriskning af den Grund, jeg har nævnt. Angaaende denne Begjæring finder der dernæst en Procedure Sted for Landsretten, en Procedure, hvis Detailler jeg ikke skal opholde mig ved, men som dels er skriftlig,